

Z knihy BELASÝ ZVONČEK

Jana Humeníková

KÁČER

Ťuki – ťuki v jeden večer
ozvalo sa spod krídla.
Mama kačka natešene
hneď to krídlo zodvihla.

A tu ľa – ľa koľká krása
na ten svet sa prediera!
Víta mamka deväť kačíc,
desiateho káčera.

Pred nedávnom tiché hniezdo,
teraz je v ňom krik aj chlad.
Túliaže sa všetci k sebe,
kým utíši mamka hlad.

Netrvalo teda dlho
a sú mocné ako nik.
„Zajtra, deti, pripravte sa,
ukážem vám náš rybník.“

Ustráchané kričí káčer:
„Ale, mamka, to snáď nie?
Ešte máme riedke pierka,
nezvládneme plávanie!“

„Káčer, káčer!“ hrozí mama,
„viac tie reči nechcem čuť!
Zajtra budeš plávať s nami,
či máš, či nie, na to chuť!“

Skoro ráno v čele radu
cupká kačka – mater
a hneď za ňou deväť kačíc,
desiaty je káčer.

Pri rybníku: Šup do vody!
Zrazu mama pozerá:
„Deti moje, je vás deväť...
Nevidím tu káčera!“

„Káčer, káčer!“ volá, kričí,
behá vôkol rybníka.
Hľadajú ho aj sestričky,
bolaže to panika!

Keď tu zrazu z druhej strany
vedie mama zbojníka.
„Predstavte si, dcéry milé,
schoval sa mi do kríka!“

Kačica sa zlostí, hnevá:
„Čože si to za káčera?
Všetky sestry z tvojho rodu
obľubujú bystrú vodu.“

Potom nežným hlasom vraví:
„Káčer, syn môj jediný,
chceš počúvať z každej strany,
že si hanbou rodiny?“

„Nie, nie, mamka, nesklamem ťa,
už aj idem s vami,
veď mám pierka vymastené
a na nôžkach blany!“